

Dohányárusok Közlönye

A MAGYARORSZÁGI NAGY- ÉS KISTÖZSDE TULAJDONOSOK
SZAKKÖZLÖNYE ÉS ÉRTESÍTŐJE.

KIADÓTULAJDONOS ÉS FELELŐS SZERKESZTŐ:

HATSEK ADOLF.

Szerkesztőség és kiadóhivatal:
Budapest, VI., Eötvös-utca 5. sz.
hová az előfizetési összegek, valamint
a kéziratok küldendők.
Előfizetési ár fél évre 5 kor.
Kéziratok nem lesznek visszaadva.

Megjelenik minden hó
1-én és 15-én.
Egyes példány nem kapható.
Előfizetési ár fél évre 5 kor.
Előfizetni csak fél évenként lehet.

TARTALOM: A magy. kir. dohánygyárak országos szövetsége. — Német szivar — magyar szivar. — Berkes Ernő. — Vegyes hírek. — Verseny. — Ajánlati hirdetés. — Szerkesztői üzenetek.

A m. kir. dohánygyárak országos szövetsége.

December havában ismét igazgatósági gyűlés lesz a szövetségnek, a hol bővebben meg fogják beszélni és vitálni a ládakérdésben beadandó memorándumot. Természetesen csak a memorándum szövegéről lesz itt szó, valamint amaz időpontról, a mikor a deputáció a miniszternek át fogja azt nyújtani, miután, mint ismeretes, a részletpkérdések már rég meg vannak vitatva.

Nagyon kívánatos volna, ha az igazgatósági gyűlés egybehívásáig az érdekeltektől egyes eszmék, újítások vettetének fel, melyeket aztán meg lehetne beszélni, vitálni. Hisz van ilyen kérdés, eszme, újítás számtalan, melyet a legkönnyebb módon el lehetne intézni. Természetesen most még nem igen foglalkozhatik a szövetség egyesek bajával, miután még csak keletkezében van s az alapszabályok még nem jöttek le szentesítve.

Van azonban igen sok sürgetős kérdés, a mely megbeszélendő lenne s a melyekre a talajt már előre el lehetne készíteni.

Igy például a dohánygyáraknak még mindig nincs egységes szabályzatuk, mely a jelen viszonyokkal meg is egyezne. A ki úgy ismeri, mint mi a viszonyokat, az tudhatja, hogy itt igen fontos s sürgős dolgokról van szó. Ezen elavult s néha magát a kincstárt is megkárosító s ellentmondásokat tartalmazó szabályzatokat ma már használni nem lehet. Hogy egy példát említsünk: az üzlethelyiség nyitva tartása, mely mindenütt másképp divatos, a szabályzat eme része pedig oly homályos, hogy sem a nagyárus, sem pedig a pénzügyi közegek ki nem ismerhetik magukat. Nem mulik el nap, hogy ne kapnánk e tárgyban levelet, felelni azonban, őszintén szólva, határozottan mi sem tudunk, mert a legutóbb kiadott szabályrendelet nem tesz különbséget nagy- és kisárus között, valamint nem említi az olyan nagyárust, a kinek kisárudája is van, ezenkívül olyanokat, kiknek kisárudája más helyiségben van, így tehát az következetes, hogy a nagyárus addig köteles nyitva tartani, mint a kisárus, a mi pedig kivihetetlen, czéltalan, valamint nem is szükséges.

Van még több ilyen szabályrendelet, melyre a pénzügyminiszteriumot figyelemre kellene tenni. Hogy ez eddig meg nem történt, ennek okai maguk a nagyárusok, mert a miniszterium nem foglalkozhatik ilyen, az ő számára csekély dologgal minden figyelemzés nélkül.

Igen sok dolog másként látszik a hivatali szobában s másmilyen a praxisban.

A szövetség célja már most az ilyen ügyekkel foglalkozni s ha a szanálás lehető, azt illetékes körök figyelmébe ajánlani.

Persze, ha az egyesek nem foglalkoznak komolyan ez ügygel, akkor a szövetség missziója meg van nehezítve, ha azonban mindenki kötelességét teljesíti e téren, abból a szövetség s végül ő maga lát hasznot.

Német szivar — magyar szivar.

Magyarországon minden szivarozó ember tisztában van azzal, hogy a magyar királyi dohánygyárak gyártotta szivarok igen jók s hogy messze túlszárnyalják a német szivarokat jószág tekintetében. Mégis a gourmand szivarosok között is, mindig találkoznak olyanok, a kik nem kimélve költséget, a rosszabb német szivarokat hozatják be s fizetik érte a hotribilis nagy várat. Sokszor gondolkoztam már a dolgon, mi lehet ennek az oka? Hisz a szivaros ember önmagát csak nem csapja be s szítja a drága és rossz német gyártmányt? S mégis igen gyakran találkozunk gazdag emberekkel, kik igazán csak jót szeretnek színi, a kik egy-egy német gyártmányt óriási gyűrűvel feleziczomázva éveken át hozatnak.

Ez utóbbi mondatban egy jellemző dolgot említettem: az óriási gyűrűt.

Nos hát igen! Az a gyűrűt dícsőíti a szivart s ha nem is olyan jó, a szivarost abban az édes illúzióban ringatja, hogy most Havannát szí. Pedig talán valami pfalzi dohány keveréke a szivar, avagy az sem. Egyáltalában nem is dohány.

Csodálatosképen a német törvény egyenesen megengedi, sőt meg is nevezi, hogy mely leveleket szabad dohánylélben áztatva szivar-készítéshez felhasználni. Igy például a cseresznye, megygy, meliloth stb. leveleket.

Gyakran vettem észre, főleg akkor, a mikor a magyar dohánygyárak még szintén rászorult a német gyártmányokra, hogy a szivar igen könnyű sulyban, valamint sziváskor valami különös fűze volt. Ilyenkor a gyakorlott dohányos rögtön tisztában van azzal, hogy itt páczolt cseresznyelevellet szí.

De kissé eltértem a tárgytól, mert voltaképen nem ezt akartam konstatálni; hisz ez rég tudva van. Ellenkezőleg. Nem a német szivar rosszasságát akarom itt demonstrálni, hanem annak külső kiállítását, a mely vetekedik a világ valamennyi államának szivarjaival. Igenis, a német gyáros, a ki a szabad konkurrencziától fél, magától rájön arra, hogy a rossz szivarok is mi ad jó izt. A külső kiállítás.

Micsoda szép látvány 100 darab német szivar, melynek ára 6 márká. Öröm nézni! A skatulya csupa papíreszkével van díszítve, maga a szivar szép hegyes végű mindkét végén. Már maga az alakja is imponál! Nem úgy, mint nálunk az alakatlan 12 filléres Operas, melyhez az embernek külön száját kellene bérelni, hogy szihassa!

Es az ilyen szivart, melyet már 1897.

óta nem is gyártanak, a helyett, amint szükséges volna s amit a dohányzók többsége a negligálás által legjobban bizonyít, hogy kivennék a forgalomból, mintegy ráoktroálják ma is 1903-ban a publikumra. A közönség pedig, ha csak látja azt az otromba bűz tömeget, káromkodva szítja a kincstárt! És igaz van! A jövedék leheime annyira üzleti szellemű, mint bármelyik privát német szivargyáros, aki, amint látja, hogy egy fajta szivar nem kell a publikumnak, nem fogja azt hat éven át folyton az orra elé tenni, hogy: nesze, még van, szidd el!

Az a biztatás a jövedék részéről, amely szerint ezen szivarok új alakban és más dohányvegyítéssel fognak gyártatni, először azért is illuzorikus, mert tudjuk, hogy amíg csak egy Operas van, addig ezt a „szabad-körmives” szivart mindig árulni fogják, másodszor pedig ismerve a jövedéki eljárás lassu tempóját, unokáink majd megérhetik, hogy valamelyik lap az 1981. évben majd hírül hozza, miszerint az Operas-szivarok végét járják s van remény, hogy még ez évtizedben új alakban kerülnek a közönség elé. Ezt nem érdemi meg az a publikum, amely az államnak körülbelül 70 millió korona önkéntes adót fizet ezért, hogy a szivarozást nemes gyönyörűségének eldözhasson!

A szivarjaink, mint fentebb említettem, köszönet érte Vangel főtanácsos urnak, jók. De ez nem elég az üdvösségre. A szivaros ember sokat ad az illúzióra, tehát a külső színre s mégis kívánható, hogy pl. egy 18 fillérbe kerülő Regalitis ne legyen 20 éven át mindig egyáltalában nem előkelő formájú szivar. Mért nem lehetne ez a drága szivarfajnak szép hegyes, havanna formája? Nehéz készíteni? Tízennyolcz fillérről lehet, Németországban sokkal olcsóbb szivaroknak is szebb az alakjuk. Most végre kaptunk volna egy szép formájú szivart, a Deliciast, hát a különlegeségi árjegyzékbe teszik s elrontották jó előre a forgalmat azzal, hogy körülbelül egy hónapig nem volt kapható.

Ebből a philippikából pedig csak azt akartam kihozni, hogy lelkére kössem a m. kir. dohánygyáraknak, hogy nem elég az, ha a szivar jó, annak szépnek is kell lenni, miután számolni kell mindig a publikummal, mely fogyasztja s amely kényes — nagyon kényes.

Berkes Ernő.

(Dohánytermelés és a dohánylélvesztés osztályozása Szumatrán.)

Berkes Ernő, Berkes p. ü. főtanácsos ur fia, egy nagy tudású és nagy tapasztalatokról tanusodó szakmunkát irt a dohánytermelésről Szumatrán. Annál becsebb ez a munka, mert nem theoretikus tudáson alapul, hanem személyes tapasztalatok gyűjteménye.

A dohánytermelést egész önállóan fozszítja kilencz részre, u. m.: előmunkát, ültetés, a dohánynövény ápolása, az érett levelek leszedése, a szárítás, fermentálás, válogatás, csomók kivételése és a bálózás s végül a szállítás. Ezután igen érdekesen fejtegeti s ismerteti ezen kilencz pontot s mindegyikhez kimerítő magyarázatokat fűzve.

Ez az 54 oldal lelkes tanúság arról, hogy

ez a fiatal ember micsoda óriási tapasztalatokkal, tudással, kritikai érzékekkel bír s a mi a fő: lát. Nálunk a legtöbb ember nem — lá. Ez tán nevétségnek tűnik fel első pillanatra, de ha figyelembe vesszük, hogy a látásos nemcsak ama tény szüségeltetik, a mit maga a látás fejez ki, a nézés, hanem magát a látótnak mintegy minden oldalról való meglátását is, úgy mindenki érteni fog, mit akarok ezzel kifejezni.

A m. kir. dohányjövődék kénytelen a külföldi dohányok bevásárlását idegenek által végeztetni, a kik a százalékokból óriási jövedelmeket húznak. Már most van itt egy fiatal ember, a ki rátermettségét, tanultságát bebizonyította. Kötelessége lenne a pénzügyminiszteriumnak, miszerint az ilyen nagytehetségű fiatal embernek nagy ösztöndíjat adjon, hogy tapasztalatait későbbben a m. kir. dohánygyedárúságnak szentelje. Siessenek lekötni Berkes Ernőt, hogy a dohánytermelés és gyártás ügyének eme fiatal tudosa ne legyen kénytelen idegen országban óriási tapasztalatait felhasználni. Kévé emberünk van, a ki ilyen igaz szeretettel, rajongással foglalkozik eme szakmával, ezeket meg kell fogunk bármi áron is és nem a bureaokratikus módon előre jutott valószínűleg szintén szakudással bíró hivatalnokokat kell vezető állásokba juttatunk. Ez a fiatal ember ezen a téren genie! Használjuk ki hazánk dohánytermelése s a m. k. dohánygyedárúság érdekében!

Heltai Nándor.

Vegyes hírek.

A fővárosi dohánykísarudák. Amióta az ugynevezett anizxkártyák divatba jöttek, kötelességnek tartja minden dohánykísarús, hogy összes ablakait és ajtajait ezekkel díszítse fel. Ezen üzletek aztán inkább hasonlítanak papírüzlethez, mint m. kir. dohánykísarudához. Eltekintve attól, hogy ezen anizxkártyák elárúsítása utóbbi időben nagyon megcsappant, nagyon is inpraktikus dolog, hogy a dohányárús nem néz első sorban arra, hogy üzletének trafik kinézése legyen. A IV. és V. kerületben valóban keresni kell egy-egy dohányárudát, pedig elég szép számmal vannak. Vissza kívánjuk azt az időt, midőn még egy festett csibukozó török hirdette mindenütt a járó-kelőknek, hogy itt m. kir. dohányáruda van.

Figyelmeztetjük az illetékes köröket erre, miután ez egy 1896-ban kiadott rendelet értelmében ugyanis meg van tiltva, de még három is.

Külföldi lapok. A közönség óriási szaporodásával egy a külföldi, valamint az ausztriai szépirodalmi, napi, valamint éleczlapokat olvasó közönség is nagyobb lett. Ezen kívánalomnak eleget teendő, *Lappert Antal* hírlapi ügynöksége úgy rendezkedett be, hogy az összes kül- és belföldi lapokat az árusoknak kívánatra kommisszióba adhatja.

Figyelmébe ajánljuk tehát az összes dohányárusoknak a *Lappert Antal* (Váci-körút) cégét, mert itt igen előnyös feltételek mellett mindig pontosan megkapja az összes kívánt lapokat.

A II. ker. dohánygyarudát ideiglenesen az I. kerületi dohánygyarús vezetői. Mint halljuk, ez új tulajdonos 1904. január hó 1-én veszi át az üzletet.

A szivargyűrűk. Igen szép sport volt annakelőtte a szivargyűrűk gyűjtése s valószínűleg Németországból származott ide, a hol a szivarok legnagyobb része ilyen gyűrűkkel van ellátva. Ezt a szép sportot már most kihasználják egyes spekulánsok, számítva a jó dohányárusra, mint eladóra és csináltatnak ilyen szivargyűrűket egy itteni nyomdában s eladják szivargyűrűnek, ambátor az szivart nem is látott.

Ezer darab ilyen szivargyűrű 4—5 koronába kerül. Nagyobb rendelésnél 3 koronába. A trafikok 12—15 koronát fizet érte. Persze a dohányárust mindenbe be lehet ugratni! S még csodálkozik egynemelyik, hogy nehéz a megelés? Ilyen viszonyok mellett bizony nehéz!

A vidéki dohánygyárak szivarjai, a pápait kivéve, már ismét élvezhetetlenek. A szivarosok egyszerűen rá vannak utalva, hogy az erzsébet-és ferencvárosi gyártmányokat vegyék. Hát a többi dohánygyárat a jövedék luxusból tartja?

Nem tudjuk, mi lehet az oka, hogy a török pipadohányok 4—5 hóval a gyárból való kikerülés után jön csak forgalomba. Így persze ezek a közönség kezébe szarazabon jönnek. Már most, ha valaki 3—4 skatulya dohányt vesz, meg azokból cigarettát készít, tiszta dohányport k. p. Ezen valamiképen segítene kellene.

Hamis telefon-nyugták. A magyar királyi posta- és táviró-igazgatóság ezt a figyelmeztetést intézi a telefon-hálózat előfizetőihez:

Tudomásomra jutott, hogy egyik távbeszélő-előfizetőnél, aki üzletlajtadonos, polgári ruhába öltözött egyén jelent meg és az üzlet főnöke után tudakozódott abból a czéltől, hogy a távbeszélő előfizetési díjról szóló nyugtát beváltás nélkül neki bemutassa. Arra az értesítésre, hogy a főnök nincs jelen, az illető hirtelen eltávozott, magaviseletével azt a gyanút keltve, hogy pénzbeszedésre nem is volt fölhatalmazva. Az illető minden valószínűség szerint hamis nyugta alapján pénzt akart kicsalni az előfizetőtől. Nehogy ily módon az előfizetők esetleg kárt szenvedjenek, értesítem a magyar királyi távbeszélő-hálózat összes előfizetőit, hogy a távbeszélő előfizetési díjak beszedésével megbízott posta- és táviró-alkalmazottak közül azokat, akik nem foglalkoznak egyuttal egyéb postai küldemények házhoz kézbesítésével is (pénzes-levélhordók), s akik, mint ilyenek általában ismeretek, hanem kizárólag az előfizetési díjak beszedésével vannak megbízva, személyre szóló, név és állás megjelölésével ellátott »igazolvány-nyal láltam el. Az igazolvány balsarkán: M. kir. posta- és táviró-igazgatóság, Budapest száraz bélyegző-lynyomattal, alul a keltezés alatt, az igazgatóság kerekalakú bélyegzőjének festékes lenyomatával és végül a kir. posta- és táviró-igazgatóság vezetőjének, Demény Károlynak sajátkezü aláírásával lesz ellátva. A távbeszélő előfizetési díj beszedése végett megjelenő alkalmazott, ki azonban mindig csak postai egyenruhában öltözött egyén lehet, az igazolványt kívánatra azonnal köteles fölmutatni. Budapest, 1903 november 1-ön nap 13. Demény, s. k.

Verseny.

— Mese. —

Nagy társas-összejövetel volt egy szivar-skatulyában. Eljött a Weckerle-Cuba bájos leánykájával Portorikóval, ott volt a száraz diplomata Virginia valamint kövér Operas is.

Megindult a társalgás, közben még belétek: Regalitis és Trabuco urhölgyek is. A théma a jószág volt s elkezdtek vitatkozni.

— Ha boldogult férjem, a négyes Cuba még élne, ugy valószínűleg övé lenne a páma, — mondá a Weckerle-Cuba önagysága, mialatt büszke tekintettel mérte végig a társaságot, míg végre tekintete Portorikón, leánykáján nyugodott meg. A kis Portorikó szemlesütve, szerényen vetette közbe:

— Oh, igen, ha a papa még élne, ugy a víta meddő lenne, de én azért büszkén vallom, hogy leánya vagyok.

— Jo sono, legjobb cigario, — mondja a Virginia olasz magyarsággal.

Regalitis és Trabuco urhölgyek tekinteteket váltottak egymással, mely azt látszott mondani: — Hagyjuk ezeket a szegény spiszburgereket beszélni, hisz mi vagyunk az elismert legjobb szivarok, az ő öndicséretük nekünk nem árt.

A kövér Operas mindezt dühösen hallgatta, eleinte piros lett a méregtől; később tüzbe jött, — de hisz tudjuk, ha az Operas tüzbe jön, iszonyu dühös lesz.

A társaság egyszerűen kidobta a skatulyából. H. N.

242/1903. sz.

Ajánlati hirdetemény.

A temesvári m. kir. pénzügyigazgatóság részéről ezennel közbírré tételük, hogy az üresedésbe jött temesvári különlegességi dohánygyaruda kezelésének biztosítása végett írásbeli ajánlatok utján f. é. december hó 15-én d. e. 10 órakor alulírott kir. pénzügyigazgatóság főnöki irodájában (II. emelet, 9. szám) versenytárgyalás fog tartatni.

A pályázók bantapenz fejében kötelesek csonkithatalan dohányanyagkészlet érték ösz-

szegének 10%-ot azaz: kétszáz koronát a temesvári kir. adóhivatalnál készpénzben vagy állampapirokban, vagy óvadékképes és biztosítékul elfogadható más értékpapirokban (melyek azonban a tőzsdén jegyzelt érték 20 százalékának levonása mellett mutakozó értékben fogadtatnak el), pénzügyi letétbe helyezni s arról szóló nyugtát ajánlataikhoz csatolni. Az ajánlatok, melyek 1 koronás bélyeggel látandók el és sajátkezűleg irandók alá, lepecsétellen f. é. december hó 14-én d. e. 12 óráig a pénzügyigazgatóság főnökénél benyújtandók és a következő czímmel: »Ajánlat a temesvári dohány-és szivarkülönlegességi áruda elnyerése iránt« látandók el.

A vállalatnál mérvadó feltételek és azzal egybekötött kötelezettségekre nézve az érdekeltek ezen kir. pénzügyigazgatóság II. ügyosztályában részletes felvilágosítást szerezhetnek.

M. kir. pénzügyigazgatóság.

Temesvár, 1903. évi november hó 19-én.

Dragonescu.

Szerkesztői üzenetek.

K. L. Az igazgatósága gyűlés december hó első felében lesz. Kérjük tehát, indítványát küldje be mielőbb, hogy azt a napirendbe lehessen még illeszteni.

H. P., Z-ben. Küldje be a törött szivarokat a dohányjövődék közp. igazgatóságához. Ki fogják cserélni.

S. T. Ex-lexben nem folyósítják a kölcsönt. Várjon.

L. M. Tessék csak egész bátran belépni, nem történik semmi baja.

S. T. F. Láska a dohányárudához illő mel-lékezzik a »szivarmentő«. Olesó, praktikus, jó és igazán minden szivaros embernek kell, mert ha a szivarja eltörik, ezzel összeragaszthatja s a szivar semmiféle mellékizt nem kap.

Klein F. Forduljon bizalommal dr. Faludi Jenőhöz, a szövetség ügyészéhez. Dohányárusok ügyét, jó kezekben lesz. Lakása: Budapest, Teréz-ügyét, jó kezekben lesz. Lakása: Budapest, Teréz-körút 5.

L. K. 100 szivar után 11 frt vámot kell fizetni, cigarettá után 8 frt 40 krt, dohány után 7 frtot. Németországban szivar és cigarettá után 2 márká 70 pfennig; Franciaországban szivar és cigarettá után 36 frank; Olaszországban szivar és cigarettá után 35 lira.

S. J., Szeged. A dohányban nicotinon kívül van: chlos, illó olaj, zsiranyag, alma- és citromsav, oxalsav, ecetsav, cukor, keményítő és víz. A nicotinmentesítésnél ebből igen sok rész elmarad.

R. Vilmosné. Törökország a legfinomabb dohányt szállítja. Dohányültetéshez engedély kell, még pedig a »Regie co-interessé des tabacs de l'empire ottoman«-tól. Fő dohányművek: Adrianápoly, Declagatsch, Porto-Lagos, Üsküb, Prisren, Javina, Valona, Durazzo, Salonichi, Skutari. Smyrnából hozzák a »Tumbeki« nevű dohánnyt. A dohánylevél vékony, gyöngéd és rövid ereszeti.

K. Róza. A legjobb havnaddohány a Vuelta-abajo.

Sch. Géza. A jobb fajta cigarettákban még Aja suhea nevű dohánnyt is tesznek, mely igen jó áromát ád.

Ujdonság.

Dohány nagy- és kisárusoknak.

A szivarmentő kitinő präparatum törött vagy megsérült szivarok megragasztására, pléhskatulyában kicsinyben 20 fillér, papirtokban 10 fillér. Sötét és világos szivaroknak külön-külön präparatum.

Nagybani elárúsítás esetében
100 darab pléhskatulyában . . . 16 korona,
100 darab papirtokban 8 korona.

Vidéki megrendelések utánvét mellett franko czimzendők

DONNER BERTALAN,

Budapest, VIII., Csokonai-utóza 8/b.

Segéd-szerkesztő: Heltai Nándor.

„DOHÁNYÁRUSOK KÖZLÖNYE“

(ORGAN DER TABAK-GROSS- UND KLEINVERSCHLEISSER UNGARNS.)

INHALT: Landesverband der Grosstrafikanten Ungarns. — Vermischte Nachrichten.

Landesverband der Grosstrafikanten Ungarns.

Im Laufe des Monats Dezember soll **abermals** eine Sitzung des Ausschusses des Verbandes zu dem Zwecke einberufen werden, um über das Memorandum schlüssig zu werden, welches in der Kistenfrage dem k. u. Finanzministerium überreicht werden soll. Es handelt sich dabei natürlich nur um die Textirung des Memorandums, sowie um den Zeitpunkt, an welchem die auszusendende Deputation ihrer Aufgabe entsprechen soll, nachdem ja bekanntlich sämtliche Detailfragen bereits besprochen und gelöst wurden.

Sehr erwünscht wäre, wenn bis zur Einberufung der Ausschusssitzung dem Ausschusse selbst solche Anträge zukämen, welche einer dringenden Besprechung erheischen. Gibt es doch eine Menge solcher Fragen, welche die Gesamtheit betreffen und die mit Leichtigkeit einer glücklichen Lösung zugeführt werden können. Allerdings kann vorläufig nicht die Rede davon sein, dass der Verband sich augenblicklich mit den Angelegenheiten des Einzelnen befassen soll, zumal der-erbe erst im Entstehen ist und ihm auch nicht die notwendigen Befehle zur Verfügung stehen, die der Verband erst dann voll und ganz erlangen kann, wenn die Statuten vom Minister des Innern genehmigt sein werden.

Immerhin gibt es jedoch zahlreiche brennende Fragen, die behufs Lösung vorbereitet werden müssen. So zum Beispiel entbehrt der Beruf des Grosstrafikanten noch immer deutliche, für Stadt und Land gleichmässig lautende Vorschriften, die mit den dormaligen Verhältnissen im Einklange stehen. Wer nach dieser Richtung hin die Verhältnisse genau so kennt wie wir, der wird sofort davon überzeugt sein, dass hier eine dringende Frage vorliegt. Man kann unmöglich mit diesen das Aerar häufig selbst schädigenden, der Vexation, welche durch Widersprüche hervorgerufen werden, Thür und Thor öffnenden Vorschriften, weiter wirtschaften. Um ein Einziges herauszugreifen, ist es zum Beispiel das Offenhalten der Geschäfte, die überall anders erfolgt und deren Vorschrift darüber so unklar und undeutlich ist, dass sich weder die Finanzorgane, noch die Grosstrafikanten dabei auskennen, welcher Umstand zu mancherlei Unannehmlichkeiten führt. Es vergeht kaum ein Tag, wo wir in dieser Angelegenheit nicht um Bescheid angangen würden, doch lässt uns unsere Wissenschaft dabei in Stich, weil in der letzten Verordnung hierüber, die alle anderen Vorschriften aufhebt, der Unterschied zwischen Gross- und Kleintrafik, ferner jene Grosstrafikanten, die mit Detailverschleiss verbunden sind, ausserdem jene, deren Kleinverschleiss in einem anderen Lokale sich befindet, keinerlei Berücksichtigung erfahren, weshalb daraus resultirt, dass die Grosstrafik so lange geöffnet sein müsste, wie die Kleintrafikanten ihre Geschäfte, was undurchführbar, zwecklos, kostspielig für die Grossverschleisser wäre und übrigens auch kaum gefordert wird.

Und noch manche derartige, aus früheren Zeiten stammende, den Verschleiss schädigende Vorschriften, denen wieder andere neuere gegenüberstehen, gibt es, auf die das k. u. Finanzministerium aufmerksam gemacht werden müsste, damit dieses Klarheit in die Sachlage bringe. Wenn dies bisher nicht geschehen ist, so waren eben die Grossverschleisser selber Schuld daran, denn unmöglich kann sich das Finanzministerium darauf einlassen, jede dieser Kleinigkeiten zu beobachten und zu prüfen. Vieles sieht ja im Bureau anders aus, als es sich in der Praxis bewährt. Sache desjenigen, den diese Angelegenheiten direkt angehen, ist es darüber vorstellig zu werden, um Übel-

stände, wenn solche nachgewiesen werden, zu saniren.

Der Verband ist dazu berufen, derartige Fragen zu besprechen und competenten Ortes um Verbesserung dieses oder jenes Umstandes, oder um Sanirung von Uebelständen anzuschreiben, dazu ist er ins Leben getreten, das ist seine Aufgabe. Freilich, wenn der Einzelne nicht mithut, wenn er nicht mit Ernst an diesen Beratungen direkt oder indirekt theilnimmt, dann könnte auch dieser, seiner richtigen Mission nicht voll und ganz entsprechen. Darum ist es notwendig, dass jedes einzelne Mitglied seine Pflicht thue und den Verband wie dessen Leiter kräftigst unterstützen.

Vermischte Nachrichten.

Die Kleintrafiken in der Hauptstadt.

Seit der Einführung der Ansichtskarten, vermeint ein grosser Theil der Tabakverschleisser das Geschäft zu heben, wenn sie Thüren und Fenster mit den Ansichtskarten behängen, diese Geschäfte tragen denn auch nicht die geringste Spur einer Tabak-Trafik an sich und sehen eher einer Papierhandlung ähnlich als einer solchen. Ganz abgesehen davon, dass der Ansichtskartensport schon sehr nachgelassen hat und in kurzer Zeit ohnehin ganz verschwinden wird, heisst es auch sehr unpraktisch gehandelt, wenn der Tabakverschleisser nicht vor Allem darauf sieht, dass das Aeussere seines Geschäftes den Charakter einer Takak-Trafik trage. Im IV. und V. Bezirke, in den fashionabelsten Gassen und Strassen hat man zu suchen, wo eine Tabak-Trafik sich befindet, trotzdem dieselben bekanntlich in genügender Anzahl vorhanden sind. Beinahe war es noch besser zu jener Zeit, wo vor der Tabak-Trafik ein gemalter Türke, welcher aus einem Tschibuk rauchte, jedem Passanten angezeigt hatte, dass hier Tabak und Zigarren vorhanden seien.

Wir machen auf diesen Unfug aus dem Grund aufmerksam, weil er erstens mit Verordnung vom Jahre 1896 direkt verboten ist, ferner aber auch darum, weil es im Interesse eines flotten Geschäftsganges liegt, dass die Tabak-Trafik deutlich kennbar gemacht werde.

Ausländer Zeitungen. Mit der riesigen Zunahme des Publikums, welches sowohl österreichische, wie ausländische Tages-, Witz- und belletristische Blätter kauft und liest, hat sich auch die Nothwendigkeit erwiesen, dieselben den Käufern leicht zugänglich zu machen. In Folge dessen hat die seit vielen Jahren hier bestehende Zeitungs-Agentur des Herrn *Anton Lappert* die Einrichtung getroffen, dass sie sämtliche Blätter, die hier verlangt werden, den Verschleissern zum kommissionsweisen Verschleiss überlässt. Indem wir unsere Leser auf diesen Umstand aufmerksam machen, möchten wir auch jenen Verschleissern, die bisher diese Blätter gar nicht, oder von anderer Seite bezogen, die Firma *Anton Lappert* (Váci-körút) empfohlen haben, weil dadurch eine gleichmässige pünktliche Zustellung erfolgen kann, wenn sämtliche Verschleisser diese Zeitungen aus einer Quelle beziehen und weil dort auch die Abrechnung in einer sehr coulanten Weise erfolgt.

Die Grosstrafik des II. Hauptst. Bezirkes wird dormalen provisorisch von dem Grosstrafikanten des I. Bezirkes geleitet. Wie wir

vernehmen, soll der neue Lizenzinhaber am 1. Jänner 1904 das Geschäft übernehmen.

Die Delicias-Zigarre. Es war eine sehr weise Verfügung, dass diese neue nikotinschwache Zigarre nicht in den Trafiken, sondern blos in den Spezialitätenhandlungen zum Verschleisse gelange. Welcher Sturm wäre in den Gross- und Kleintrafiken losgebrochen, wenn die Tausende von Rauchern, welche sich an diese Zigarre gewöhnt hätten, dieselbe — verlangt und nicht bekommen hätten. Vorläufig haben wir in der Hauptstadt zwei Spezialitätenhandlungen und dort sind diese Zigarren Stunden lang zu haben und Tage lang nicht, ganz zu schweigen von den Spezialitätengeschäften der Provinz, wo die Delicias häufig nur dem Namen nach bekannt ist.

Wir ziehen wohl in Betracht, dass sowohl die Herstellung dieser Zigarren, wie noch manche andere Schwierigkeiten, eine Massenanfertigung derselben unmöglich machen; allein, es sei uns gleichwohl nicht zu verdenken, wenn wir unserem Erstaunen Ausdruck verleihen, dass man diese Zigarren überhaupt eingeführt hat, wo man doch diese Schwierigkeiten recht gut gekannt hatte. Die königl. ung. Tabakregie, in diesem Falle eigentlich das königl. ung. Finanzministerium, müsste ja auch mit dem Publikum rechnen, in dessen Augen solche Vorkommnisse sehr komisch wirken. Man kann doch von dem Publikum nicht verlangen, dass es sich die theils technischen, theils bürokratischen Hindernisse, welche der Massenerzeugung dieser Zigarren im Wege stehen, vergegenwärtige und in Berücksichtigung ziehe.

Wie gesagt, es war ein guter Gedanke, dass der Verschleiss dieser Zigarren durch die Spezialitätengeschäfte erfolgte, zumal die Unannehmlichkeiten, die das Fehlen dieser neuen Sorte verursacht, nicht so grosse sind, als sie in dem Falle gewesen wären, wenn die Delicias in den allgemeinen Verschleisskatalog einbezogen worden wäre. Es ergibt sich aber auch hieraus, die allerdings vom kaufmännischen Standpunkte aus höchst komische Lehre, dass man bei neuen Sorten, von denen man nicht will, dass sie viel gekauft werden, nur die Spezialitätenhandlungen damit versehen müsse. Der Zweck wird ausserdem dann noch vollständig erreicht, wenn man diese Zigarren auch diesen nicht gibt.

Zigarrenringe. Der neueste Sport sind Zigarrenringe, welche gesammelt werden, um damit zierliche Nippsachen zu schmücken. Natürlich liegt der Werth dieses Schmuckes einzig und allein in den Sammelleiss Derjenigen, welche solche Handarbeiten anfertigen. Wie aber Alles sofort gefälscht wird, um geschäftlichen Zwecken zu dienen, so auch hier. In vielen Trafiken sieht man solche Musterkollektionen von Zigarrenringen, die aber niemals eine Zigarre geziert hatten, sondern, die in einer hiesigen Druckerei angefertigt werden, um sie zu verkaufen. Selbstverständlich lässt sich der spekulative Händler, der diese Vignetten in Verkehr bringt, dieselben sehr gut bezahlen. Ebenso selbstverständlich ist es aber auch, dass die Tabakverschleisser solches Zeug auf Lager nehmen, denn wer immer irgend einen werthlosen Gegenstand rasch absetzen will, sucht sich in erster Reihe die Trafik auf. Tausend Stück Vignetten in Form und Qualität dieser Zigarrenringe, sind um 4—5 Kronen, bei Massenbestellungen auch um 3 Kronen herstellbar. Dem Trafikanten werden hierfür 12—15 Kronen abgenommen. Und da wundern sich viele Tabakverschleisser, dass sie bei ihrem Geschäfte nichts verdienen.

Alapított 1856.

A Pojatzsi-féle gyújtó a legjobb!

Számos év óta Magyarországon legjobban be van vezetve és mindenütt kapható!

Fl. Pojatzsi & Comp.

cs. és kir. szab. gyufagyárak

DEUTSCH-LANDSBERG.

Vidéki megrendelések közvetlenül Deutsch-Landsbergbe intézendők.

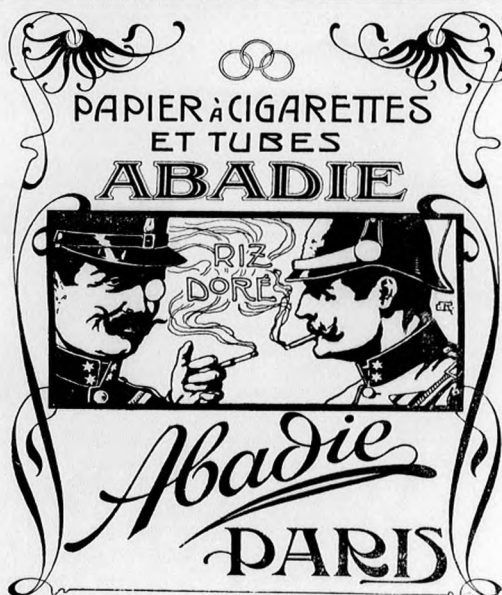
A világ egyedüli gyufagyára, amely az 1900. évi párisi világkiállításon két első díjjal lett kiüntetve, u. m. : XIV. csoport (Vegyipar.) „Grand Prix“ (legmagasabb kitüntetés). XVII. csoport (Kivitel.) Arany érem.

Főraktár kizárólag Budapest részére:

DARVAS S. és TÁRSA, V., Hold-utca 9. sz.

A világ
legismertebb és
legrégebb gyárt-
mánya!

Minden kis- és nagyüz-
sében, valamint nagyke-
reskedésekben kapható.

Ältestes
renomirtes Fabrikat
der Welt!

Zu haben in allen Klein-
und Grosstrafiken und
Grosshandlungen.

==== Feltűnő ujdonság. ====

DELICE

Minden hirdetés felesleges, a do-
hányzó egyszer veszi és többé
mást nem szíhat

legjobb valódi francia

szivarkapapir és szivarkahüvely.

Gyári raktár:

Goldzieher Gézánál

Budapest, V., Sas-utca 29. szám.